

JOSEP CERCÓS

SONATA EN SI MENOR

per a piano

TRITÓ

Barcelona 2009

REF.: TR 414

© JOSEP CERCÓS I FRANSÍ, 1952
© d'aquesta edició TRITÓ, SL, 2003

PRIMERA EDICIÓ
MARÇ DE 2009

DISSENY DE LA COBERTA
MAYA ROLANDO

REVISIÓ DE TEXTOS I PROVES
MONTSE MARÈS

TRADUCCIÓ A L'ANGLÈS
CHRIS GLADWIN

CORRECCIÓ MUSICAL
EMILI BLASCO
MIQUEL VILLALBA

MAQUETACIÓ
JORDI ARDÈVOL

IMPRESSIÓ
EDICIONES GRÁFICAS REY, SL

DIP. LEG.: B-

ISMN: 979-0-69204-557-1

<p>Tots els drets de qualsevol tipus relacionats amb aquesta obra i qualsevol part d'aquesta obra estan estrictament reservats, incloent-hi –sense estar-hi, però, limitats– els drets per a l'escena, ràdio, televisió, cinema, reproducció mecànica, traducció, impressió i venda.</p> <p>La còpia total o de parts separades d'aquesta obra és il·legal i punible de conformitat amb les disposicions de la Llei de la propietat intel·lectual vigent.</p> <p>Està prohibit l'ús de còpies, incloent-hi aranjaments i orquestracions diferents de les publicades per l'editor.</p> <p>Tota consulta haurà de ser adreçada a l'editor.</p>	<p>Todos los derechos de cualquier tipo relacionados con esta obra y cualquier parte de la misma están estrictamente reservados, incluyendo –pero sin estar a ellos limitados– los derechos para la escena, radio, televisión, cine, reproducción mecánica, traducción, impresión y venta.</p> <p>La copia total o de partes separadas de esta obra es ilegal y punible de conformidad con las disposiciones de la Ley de la propiedad intelectual vigente.</p> <p>Está prohibido el uso de copias, incluyendo arreglos y orquestraciones diferentes de las publicadas por el editor.</p> <p>Toda consulta deberá dirigirse al editor.</p>	<p>All rights of any kind with respect to this work and any part thereof, including –but not limited– to stage, radio, television, motion picture, mechanical reproduction, translation, printing and selling, are strictly reserved.</p> <p>Copying of either separate parts or the whole of this work, by hand or by any other process, is unlawful and punishable under the provisions of current Copyright laws.</p> <p>Is forbidden the use of any copies, including arrangements and orchestrations other than those issued by the publisher.</p> <p>All inquiries should be directed to the publisher.</p>
--	--	---

DRETS D'EDICIÓ RESERVATS PER A TOTS ELS PAÏSOS A:
DERECHOS DE EDICIÓN RESERVADOS PARA TODOS LOS PAÍSES A:
ALL RIGHT RESERVED WORLDWIDE TO:

TRITÓ, SL
info@trito.es - <http://www.trito.es>
Av. de la Catedral, 3. 08002 Barcelona
Tel.: (34) 93 342 61 75 - Fax: (34) 93 302 26 70

SONATA PER A PIANO EN SI MENOR (1952)

JOSEP CERCÓS I FRANSI (1925-1989)

Després d'uns inicis gairebé autodidactes i marcats encara per la influència del postromanticisme –*Simfonia núm. 1* (1942), *Simfonia núm. 2* (1946)–, la formació rebuda de Ricard Lamote de Grignon i de Cristòfor Taltabull encaminarà Cercós cap a un llenguatge de caire neoclàssic –*Sonata en Si menor* (1952), *Simfonia núm. 3* (1954). Durant aquests primers anys de la seva carrera, a banda de compondre i dur a terme una notable activitat com a pianista, és fonamental per a Cercós la seva participació activa en el Cercle Manuel de Falla de l'Institut Francès de Barcelona, del qual fou membre destacat des de la seva fundació, el 1947. Posteriorment, la presa de contacte amb l'avantguarda europea –als cursos oferts per Scherchen a Gravesano, on coneix compositors com Xenakis i Nono– i un gran afany investigador i especulador, l'endinsaran en l'etapa que més l'ha caracteritzat, on, des d'un gran respecte per la tradició i una concepció molt personal de la modernitat, abordarà propostes clarament experimentals – Σ 24 (1960)– o creacions emmarcades dins el serialisme –*Octet* (1968-69)– fins a arribar a les difícilment classificables *Dues glosses* per a violoncel i piano (1972) i *Simfonia de cambra* (1974). Amb els *Dos retaules* (1983), el compositor inicia un gir estètic que tendirà a sintetitzar les etapes anteriors, sobre la base, però, d'un sistema teòric ja consolidat. Compondrà, entre d'altres obres, *Escenes simfòniques* per a viola i orquestra (Premi Ciutat de Barcelona 1985), *Passacaglia* per a orgue (1989) i un cicle de setze cançons per a baríton i piano, *Els bells camins* (1988-89), sobre textos del poeta Miquel Martí i Pol.

SONATA EN SI MENOR

És una de les poques obres de Josep Cercós publicades ja per primera vegada poc després de la seva creació. La iniciativa de la primera edició es va dur a terme gràcies a la insistència del mestre Cristòfor Taltabull i a la mediació de Xavier Benguerel i Joan Comellas, deixebles –com el mateix Cercós– del compositor barceloní. En aquella ocasió, Ediciones Armónico de Barcelona en va ser la responsable, i aquest fet és el que ha permès la pervivència de l'obra, atès que el compositor va destruir-ne l'original i fins i tot els exemplars editats que li arribaren a les mans. Cal assenyalar que aquest fet no és excepcional, ja que Cercós va procedir de manera semblant sempre que va considerar que iniciava una nova etapa creativa. Alhora, lluny del que podria fer pensar aquest fet, la sonata de Cercós té una gran notorietat musical i històrica. Això es fa especialment palès en els dos enregistraments disponibles de l'obra, magníficament interpretada pels pianistes Emili Blasco (Moraleta, 2000) i Miquel Villalba (Anacrusi, 2003), que han estat, així mateix, la base per a la revisió crítica de la partitura duta a terme en aquesta nova edició per Tritó.

El compositor Mestres Quadreny, company de Cercós a l'època del Cercle Manuel de Falla, ha comentat sobre l'obra:

«En aquells moments [Cercós] treballava en la composició de la *Sonata per a piano*, de la qual havia enllestit els dos primers moviments: *Allegro* i *Prestissimo-Andante*, els quals ell mateix tocava esplèndidament. Cridava l'atenció l'originalitat dels temes i la manera tan personal de resoldre el suport harmònic, però sobretot la força arrabassadora, gairebé tel·lúrica, d'aquella música [...] Sens dubte, aquesta *Sonata* és una de les peces per a piano més importants de la postguerra barcelonina. Fou com un esclat de protesta, vigorós i generós, enmig d'un ambient gris i tou com el plom [...]» (C. Calvet [ed.], *Josep Cercós: Testimonis*, Barcelona, Editorial Viena, 1992, p. 18.)

És força probable que l'energia i la vehemència expressives, al·ludides en el comentari de Mestres Quadreny, fessin més referència a la interpretació que feia de l'obra el mateix Cercós que no pas als trets pròpiament estilístics de l'obra. En aquest